

Clinton-Trump Tartışmasında Ulusal Güvenlik Meselesi

MERVE İREM AYAR VE BEKİR İLHAN

- Başkan adaylarının uluslararası işbirliği ve güvenliğe yaklaşımı nasıldır?
- Başkan adaylarının siber güvenlik ve DEAŞ'la mücadele konularında pozisyonları nelerdir?
- Başkan adaylarının nükleer güvenlik ile ilgili pozisyonları nelerdir?

GİRİŞ

Cumhuriyetçi aday Donald Trump ve Demokratların adayı Hillary Clinton başkanlık tartışmalarının ilki için 26 Eylül tarihinde karşı karşıya geldi. Tartışmada adaylara “Refahın Sağlanması”, “Amerika’nın Yönü” ve “Amerika’nın Ulusal Güvenliği” olmak üzere üç ana alanda sorular yöneltildi. Bu çalışmada Amerika’nın ulusal güvenliği konusunda başkan adaylarının verdiği cevaplar değerlendirilecektir. Bu cevaplar çerçevesinde başkan adaylarının genel stratejik bakış açıları çıkartılmaya çalışılacaktır.

Tartışmanın “Amerika’nın ulusal güvenliği” bölümünde adaylar siber güvenlik, DEAŞ’la mücadele ve nükleer güvenlik gibi üç temel konuda görüşlerini belirttiler. Cevaplar ana hatlarıyla incelendiğinde Clinton’ın uluslararası ittifaklara ve kurumlara dayalı bir pozisyona daha yakın olduğu ortaya çıkmaktadır. ABD’nin çok taraflı küresel angajmanlarını devam ettirmesi gerektiğine

dair inanç ön plandadır. Diğer taraftan Trump ise güvenlik ve küresel meselelerde görünüşte izolasyoncu bir söylem tutturmasına rağmen aslında tipik bir popülizm sergilemektedir.

BAŞKAN ADAYLARININ ULUSLARARASI İŞBİRLİĞİ VE GÜVENLİĞE YAKLAŞIMI NASILDIR?

Uluslararası işbirliği ve güvenlik meselelerinde Trump Amerika’nın daha az angajmana girmesi gerektiğini savunmaktadır. Clinton ise Obama yönetiminin devamı olarak diplomasi aracılığıyla çok taraflı işbirliği yöntemini savunmaktadır. Trump Amerika’nın müdahil olduğu ve sorumluluk aldığı her krizde maliyetlerin büyük bir kısmını üstlendiğini ve diğer ülkelerin bundan yararlandığını ifade etmektedir. Trump aynı zamanda bu pozisyonunu popülizmiyle de ikna edici kılmaya çalışmaktadır. Amerika’nın üstlendiği maliyetlerin Amerikan halkının vergileriyle finanse edildiğini sürekli gündeme

MERVE İREM AYAR

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünden 2014 yılında mezun olmuştur. Marmara Üniversitesi Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü’nde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. SETA Stratejik Araştırmalar Direktörlüğü’nde araştırma asistanı olarak çalışmaktadır.

BEKİR İLHAN

Yıldız Teknik Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünden 2015 yılında mezun olmuştur. Sabancı Üniversitesi Siyaset Bilimi bölümünde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. SETA Stratejik Araştırmalar Direktörlüğü’nde araştırma asistanı olarak çalışmaktadır.

getirmektedir. Trump aslında bu söylemiyle Amerikan halkının sinir uçlarına dokunarak başkanlık yarışında elini güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu nedenle bu söylemin gerçek anlamda Trump'ın dış politika ve güvenlik politikasına yansıyor yansımayacağı ciddi bir tartışma konusu olabilir.

Aslında her iki aday da Amerika'nın küresel konumunun farkındadır. İkisi de Amerika'nın uluslararası sistemdeki merkezi pozisyonuna vurgu yapmaktadır. Farklılıklar sadece bu konunun yüzleştiği tehditlerle nasıl bir yöntem izlenerek mücadele edilmesi gerektiği konusunda ortaya çıkmaktadır. Elbette uluslararası sistemde bir devletin yönelişlerine bireysel olarak başkanların ne de yönetimlerin tek başına etkileyebileceği bir olgudur. Bir devletin güvenlik konusunda yüzleştiği tehditlere nasıl cevap verdiği daha çok elindeki imkanlar ve uluslararası yapıyla ilgilidir. Amerika gibi bir devletin yüzleştiği tehditler karşısında daha çeşitli cevaplar üretme şansı vardır. Bu durum ABD'nin merkezi konumunu sürdürdüğü müddetçe geçerlidir. Bu nedenle Amerika'nın şu anki uluslararası konumunu devam ettirmesi stratejik önem taşımaktadır. ABD'nin bu konumuna en büyük tehdit nükleer silahların yayılmasından ve yükselen bir rakip güçten gelebilir. Bu tehditlerle mücadele etmek için bir devlet gücü nispetince, önleyici savaş da yapabilir, dengeleme politikası da güdebilir, diplomasi ve kurumları kullanarak angajman politikası da uygulayabilir yahut mücadelenin maliyetini başka bir devlete de yükleyebilir.

Başkan adaylarının söylediklerine bakılırsa, Trump nükleer silahların yayılmasını Amerika'nın şu anda yüzleştiği en büyük tehdit olarak ele almaktadır. Trump, Amerika'nın Japonya, Güney Kore, Suudi Arabistan ve Almanya başta olmak üzere NATO müttefikleri de dahil tüm dünyayı savunmanın maliyetini üstlenmekten artık vazgeçmesi gerektiğini her seferinde vurgulamaktadır. Yine bu ülkelerin, Amerika'nın güvenlik şemsiyesi altında kalmaya devam etmek istiyorlarsa, Amerika'ya ödeme yapmaları gerektiğini savunmaktadır. İşte tam burası Trump'ın izolasyoncu söylemi kullanıyor olmasına rağmen

popülizme savrulduğunun bir göstergesidir. Aslında bu, diplomatik anlamda karşılığı olan veya güvenlik alanında ciddiye alınabilecek bir tutum değildir. Fakat Trump seçimler öncesi kendisine seçmen önünde avantaj sağlayabilecek her türlü aracı kullanmaktadır. Çünkü Trump'ın burada görmezden geldiği nokta şudur: Bu ülkeler güvenlikleri için para harcayacaklarsa bu parayı neden Amerika'ya versinler? Trump'ın ismini verdiği devletler aslında kendi güvenliklerinin sorumluluğunu başka bir ülkeye verdikleri için daha büyük bir risk altındadırlar. Elbette Amerikan güvenlik şemsiyesi altında kalmak bu ülkelere askeri harcamalara ayırabilecek paraları diğer alanlarda kullanma fırsatı sunmuştur. Ancak güvenlik konusunda bir ülkeye doğrudan doğruya bağımlı olmak uluslararası politikada pek de çekici bir tercih değildir.

Clinton ise her fırsatta ilgili ülkelerle olan güvenlik anlaşmalarına vurgu yaparak Amerika'nın bu ülkelere olan taahhütlerine sadık kalacağını ifade etmektedir. Zaten tartışmanın güvenlik meseleleriyle ilgili bölümünde Clinton sürekli işbirliğinin, koalisyonlar kurmanın ve diplomasinin öneminden bahsetmiştir. Burada Clinton'ın Trump'a oranla Amerika'ya daha artırılmış bir uluslararası rol biçtiği görülebilir. Amerika'nın önemli gördüğü süreç ve olaylar çerçevesinde uluslararası etkinliğini kullanması gerektiği fikri vurgulanmaktadır. Nitekim Clinton "yurt dışında ve içinde zorbalık yapanların gidip karşısında duracaklarından ve Amerikan çıkar ve güvenliğine kast edip istikrarsızlık çıkaranlara izin vermeyeceklerinden" bahsetmiştir.¹ Trump ise "Amerika'nın dünyanın polisi olmadığını ve dünyadaki tüm ülkeleri koruyamayacaklarını" öne sürmüştür.² Bu iki beyan adayların başkan olmaları durumunda Amerika'nın küresel konumunu devam ettirmek için nasıl yöntemler benimseyecekleri konusunda fikir verici olabilir.

1. "The First Trump-Clinton Presidential Debate Transcript, Annotated", Washington Post, 26 Eylül 2016, <https://www.washingtonpost.com/news/the-fix/wp/2016/09/26/the-first-trump-clinton-presidential-debate-transcript-annotated/>, (Erişim Tarihi: 28 Eylül 2016).

2. "The First Trump-Clinton Presidential Debate Transcript, Annotated", Washington Post.

Diğer taraftan, adayların başkan olmaları durumunda güvenlik konusundaki vaatlerini yerine getirip getiremeyecekleri farklı bir tartışmanın konusudur. Bu durumun bir sebebi, gerek yapısal gerekse kurumsal nedenlerden dolayı bir devletin stratejik oryantasyonunu bireysel olarak liderlerin tek başlarına belirleyememeleridir. Diğer bir sebebi de gelecekte neyin nasıl gelişeceğinin bilinemesidir. Örneğin George W. Bush iktidara gelmeden önce Amerika için en büyük tehdidin Çin'in yükselişi olduğunu savunmakta ve terör tehdidini pek vurgulamamaktaydı. Ayrıca Bill Clinton döneminde Amerika'nın giderek artan küresel etkisini eleştirip "seçici angajman"a dayalı bir grand strateji önermekteydi. Ancak 11 Eylül saldırıları birçok şeyi keskin bir şekilde değiştirdi. Amerika küresel üstünlüğünü askeri güce dayalı yöntemlerle devam ettirmeye yönelik "Bush Doktrini" dönemine girdi.³ Bu noktada Trump'ın Amerika'yı "eski günlerine geri döndürme iddiası" dikkate alındığında, her ne kadar söylemde izolasyoncu bir çizgide olsa da tek taraflı müdahaleci bir çizgiye kayma ihtimali de vardır. Bu manada Trump Cumhuriyetçi selefleri gibi sahada daha aktif olup DEAŞ gibi güvenlik tehditlerine doğrudan ve kaynağında müdahale edebilir. Böyle bir senaryoda ise Obama döneminde devam ettirilen çözümsüzlük siyasetinin yerine istikrara zarar veren tehditlere karşı çok daha erken reaksiyonlar beklenebilir.

Buradan da anlaşılacağı üzere başkan adaylarının gerek kampanyaları boyunca gerekse de tartışma oturumlarında kullandıkları söylemlerden yola çıkarak Amerika'nın gelecekte ne yöne gideceğini tam olarak kestirmek güçtür. Ancak bu eldeki verilerden hareketle çıkarım yapmaya engel değildir. Aşağıda oturum boyunca başkan adaylarının güvenlik alanında ele aldığı siber güvenlik, DEAŞ'la mücadele ve nükleer güvenlik konuları incelenmiştir.

SİBER GÜVENLİK

Siber güvenlik ABD'nin "ulusal tehdit" meselesi olarak tanımladığı bir güvenlik alanıdır. Fiziksel olarak ABD'ye zarar veremeyen aktörler siber alanı kullanarak Amerikan güvenliğini tehdit edebilir. Kamu kurum ve kuruluşlarının, şirket ve bireylerin verilerinin ele geçirilerek kamu güvenliğine zarar verilmesi ihtimali her zaman mevcuttur. Siber güvenlikle ilgili tartışmada Clinton da bu konunun Amerika'nın en önemli meselelerinden biri olduğunu belirtmiştir. Siber tehdidin hem hükümet kuruluşlarına hem de özel şirketlere yönelik olduğunu ifade etmiştir. Clinton konuşmasında Rusya'yı hedef göstererek devlet merkezli siber tehditlere vurgu yapmıştır. Bu konuda Amerika'nın yeni bir tip savaşa girmek istemediğini ancak siber tehditlere karşı kendilerini savunacaklarını belirtmiştir.

Trump ise şu anki savunma zafiyetine Obama yönetiminin neden olduğunu iddia etmiş, ancak çözüme yönelik somut bir politika önerisinden bahsetmemiş ve konu hakkında net ve somut bir pozisyon alamamıştır. Clinton'ın ise siber tehdidin niteliğine ve alınacak tedbirlere dair daha net ve somut bir duruş sergilediği görülmektedir. Clinton siber saldırılar konusunda direkt Rusya'yı adres göstermektedir.

DEAŞ

Tartışmanın güvenlik gündemlerinden bir diğeri ise DEAŞ'la mücadeleydi. Konu ile ilgili olarak Obama yönetimi terörist saldırıları önlemek, DEAŞ hücrelerini dağıtmak ve yok etmek ve örgütlerle mücadele için kurulan askeri koalisyonu güçlendirmek yönünde bir planı resmi olarak gündemde tutmaktadır.⁴ ABD koalisyon güçleri ile birlikte DEAŞ'a karşı hava saldırılarına devam edip, karada YPG gibi yerel aktörleri organize ederek ve silahlandırarak DEAŞ'la mücadele etmeye çalışmakta-

3. John J. Mearsheimer, "Imperial by Design", The National Interest, Sayı: 111, (Ocak/Şubat 2011), s. 20-21.

4. "Statement by the President on Progress in the Fight Against ISIL", 13 Nisan 2016, <https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2016/04/13/statement-president-progress-fight-against-isil>, (Erişim Tarihi: 28 Eylül 2016).

dır. Aslında Obama yönetiminin mücadele stratejisi öncelikle yerel aktörlerin DEAŞ'ı dengelemesini, bu olmazsa doğrudan Amerikan müdahalesini öngörmekteydi. Nitekim 2014 yılında DEAŞ'ın Mosul'u ele geçirmesi ve Suriye'de alanını genişletmesi yerel aktörlerin başarısızlığını göstermişti. Bu gelişmelerden sonra 2014 yılının sonbaharında Obama DEAŞ'la mücadele stratejisini açıklamış ve ilk Amerikan hava saldırıları başlamıştı. Böylece ortada kalan DEAŞ meselesine dair Trump ve Clinton'un pozisyonları oldukça dikkat çekici bir konu başlığı haline gelmiştir.

Clinton'un önerilerine bakılacak olursa, DEAŞ'la birçok alanda mücadele edilmesi gerektiğini belirterek asıl mücadele alanı olarak da sahayı işaret etmiştir. Sahada ise tek başına değil bölgesel partnerlerle işbirliğine vurgu yapmıştır. Clinton'un konuyla ilgili "hava saldırılarımızı yoğunlaştırmamız ve Rakka'yı almak için Arap ve Kürt partnerlerimize destek olmamız lazım"⁵ sözleri bu durumun bir göstergesidir. Yani Clinton'un PYD'ye yönelik Obama yöntemini desteklediği ve benimseyeceği düşünülebilir. Clinton DEAŞ'la mücadele konusunda istihbarat alanında da bölgedeki müttefiklerle işbirliği yapılması gerektiğini söylemiştir. Her ne kadar yerel Arap güçlere de destek verilmesi gerektiğini ifade etmiş olsa da Clinton'un bu konuda neyi kastettiği çok net değildir. Bu noktada Clinton'un Amerikan hava saldırıları ve bölgesel partnerle işbirliği vurgusundan Obama dönemindeki mücadele stratejisinin takip edileceği anlaşılmaktadır.

Diğer taraftan Trump, DEAŞ'ın Clinton'un Dışişleri Bakanı olduğu Obama yönetiminin bölgeden çekilmesiyle ortaya çıkan boşluktan doğduğunu öne sürmüştür. Fakat konuya dair herhangi bir çözüm önerisine sahip değildir. Bu da Trump'ın iktidara gelirse klasik bir müdahaleci ve Cumhuriyetçi bir çizgiye kayma ihtimalini güçlendirmektedir.

NÜKLEER GÜVENLİK

Tartışmanın güvenlik alanındaki diğer bir konusu ise nükleer güvenlikti. Obama yönetimi nükleer meseleyi kendi dönemindeki en büyük dış politika problemi olarak tanımlamakta ve nükleer silahları önleme rejiminin uluslararası baskı mekanizmaları vasıtasıyla güçlenmesini desteklemekteydi. Özelde ise İran ile ABD'nin yaşadığı nükleer gerginlik Amerika için büyük bir dış tehdit olarak tanımlanmıştı. Uzun müzakereler sonrası İran ile varılan nükleer mutabakat, Obama döneminde atılmış en büyük dış politika adımıydı. Obama yönetimi "nükleer sorunu" askeri müdahaleden kaçınıp ekonomik ve siyasi baskı mekanizmaları ile çözmek gerektiğine inandı. Diplomatik teknikleri devreye soktu. Bu çerçevede 2015 yılında İran ile nükleer uzlaşmaya varıldı. Nükleer silahsızlanma rejiminin en büyük destekçisi konumundaki ABD'nin mesele karşısında takındığı tavır ve kullandığı araçlar yeni başkan döneminde de tartışılmaya devam edecektir. Başkanlık tartışmalarının ilk etabında Clinton ve Trump'ın "nükleer silahlanma" ve "nükleer silahsızlanma rejimi" konularında söylemsel olarak Obama mirasını devam ettirme eğiliminde oldukları söylenebilir.

Söz konusu anlaşma ile ilgili zaten iki temel görüş mevcuttu; büyük başarı ve büyük başarısızlık. Clinton'un da içinde bulunduğu Obama yönetimi bu anlaşmayı, İran'ın nükleer faaliyetlerini çok sıkı bir biçimde kontrol etmeyi öngördüğü için "önemli bir başarı" olarak sunmuştu. Trump, başarılı olarak sunulan anlaşmanın "İran'ı sadece 10 yıl geciktireceği"⁶ gerekçesiyle başarısız olduğunu savunmaktadır. Ancak Trump'ın "nükleer anlaşma" yerine bu meseleyi çözecek bir plan sunamamış olması konu ile ilgili Clinton'un elini güçlendirmektedir. Clinton'un "yaptırımlar, nükleer müzakereler ve diplomasi" vurgusunun karşısında Trump, sadece bu anlaşmanın kötü olduğunu söylemekle yetinmiş görünmektedir. Bu da Trump'ın bir planı olmadığına

5. "The First Trump-Clinton Presidential Debate Transcript, Annotated", Washington Post.

6. "The first Trump-Clinton presidential debate transcript, annotated", Washington Post.

ve popülist söylemi bu nedenle köpürttüğüne dair bir başka örnektir. Varılan anlaşma iyi bir çözüm değilse ABD'nin bir sonraki hamlesi ne olacaktır? Daha iyi bir anlaşma mı yoksa İran'la bir savaş başlaması ya da İran'ın bombalanması mı? Tartışmadaki söylemlere bakılacak olursa Trump'ın nükleer anlaşmaya alternatif bir planı olmadığı ya da askeri müdahale konusunda net bir duruş sergilemediği görülmektedir.

Her iki başkan adayı uluslararası alanda nükleer silahlanmayı bir problem olarak gördüğünü dile getirmiştir. Ancak Clinton'ın ortaya attığı iddia Trump'ın nükleer silahlanma meselesine karşı tutumunu daha tartışmalı hale getirdi. Clinton'ın iddiasına göre Trump, şayet diğer ülkeler –Japonya, Güney Kore ve hatta Suudi Arabistan– nükleer silaha sahip olmak isterlerse bunun umurunda olmayacağını defalarca dile getirmiştir. Trump bunu yalanlayarak nükleer meselenin Amerika'nın ve dünyanın karşılaştığı bir numaralı güvenlik meselesi olduğunu belirtmiştir. Nükleer silahlanma ABD'nin yakından takip ettiği ve tehlike hissettiğinde doğrudan adımlar attığı bir güvenlik meselesidir. Obama dönemi öncesi askeri müdahaleler de dahil olmak üzere çeşitli araçlarla baskı mekanizmasını devreye sokan ABD, Obama döneminde ise daha çok uluslararası kurumlara ve yaptırım mekanizmalarına ağırlık vermiştir. Clinton'ın başkan olması halinde söz konusu güvenlik meselesinde yönetsel olarak selefiyle benzer bir noktada durması beklenebilir. Kuzey Kore'nin nükleer programı konusu ele alındığında, muhtemel bir Clinton yönetiminin soruna aktif taraf olarak katılıp İran örneğindeki gibi uluslararası kurumları harekete geçirerek sorunun çözümüne liderlik etmesi beklenebilir. Trump ise bu konuda Çin'in Kuzey Kore üzerinde etkili olduğunu ve bu ülkenin nükleer programının durdurulmasıyla Çin'in ilgilenmesi gerektiğini ifade etmektedir.

SONUÇ

Amerika şu anda birçok alanda dünyanın en güçlü devletidir. Stratejik yönelişi başkan veya yönetim değişikliğinden ziyade sistemdeki güç dağılımının değişimiyle ilgili olacaktır. Liderler ve yönetim değişikliği bu küresel konumunu sürdürmek için ne tür yöntemler benimseyeceği konusunda etkili olabilir.

Her iki başkan adayının ulusal ve uluslararası güvenlik konularında ilgili sorulara verdiği yanıtlara bakıldığında, Clinton'ın sorulara Trump'a nispeten daha iyi hazırlandığı ve büyük ölçüde Obama döneminin politikalarına yaslanan cevaplar ürettiği görülmektedir. Bu noktada Clinton, Obama döneminde olduğu gibi çok taraflılık ve uluslararası kurumlar aracılığıyla hareket edeceği izlenimi vermektedir.

Diğer taraftan Trump'ın söylemlerinden söz konusu güvenlik meselelerinde Amerikan halkının askeri ve ekonomik beklentilerini karşılayacak ve ABD'yi sistemin yükünden kurtaracak bir söylem geliştirdiği görülmektedir. Cevaplarına bakıldığında Trump, Amerika'nın kendini dünyadan biraz geri çekmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu iddiasını ise ABD'nin dünyanın tüm sorunlarının maliyetini üstlenemeyeceğine dayandırmaktadır.

Her iki başkan adayının önerdiği politikaların uluslararası güvenliğe olası etkilerine bakıldığında; Trump'ın Japonya, Güney Kore ve Suudi Arabistan gibi önemli müttefiklerine karşı kullandığı “bize ödeme yapmıyorlarsa onları korumak zorunda değiliz” söylemi Amerika'nın askeri koruma şemsiyesi altındaki müttefiklerini gelecekte kendi başlarının çaresine bakmaya yöneltebilir. Bu nedenle bahsi geçen devletler güvenliklerini sağlamak için çeşitli politikalar benimseyebilirler. Ayrıca Amerika'nın bazı bölgelerde müttefiklerine olan taahhütlerini zayıflatması da devletler arasında güvenlik ikilemine neden olabilir. Örneğin Amerika'nın Japonya'ya olan koruma taahhütlerini zayıflatması Japonya'nın Çin ve Kuzey Kore'den daha fazla tehdit hissetmesi sonucunu doğurabilir. Bu durum Japonya'yı kapasite inşasına ve farklı bölgesel ittifaklara yöneltebilir. Benzer durumlar Avrupa ve

Ortadoğu'daki devletler için de geçerli olabilir. Fakat bu resim ancak Trump'ın söylemlerini gerçek kabul edersek anlamlı olacaktır. Çünkü taç giyen baş taca göre hareket edecek olursa, Trump'ın tüm Soğuk Savaş sonrası dünyaya düzen vermek için hareket eden Cumhuriyetçi başkanlar gibi hareket etmesini engelleyecek hiçbir faktör mevcut değildir. Bu nedenle Trump'ın bu izolasyoncu söylemi

unutup tüm dünyada üstünlük ve tek taraflı dönüştürücü müdahale politikası izlemesi şaşırtıcı olmayacaktır. Diğer taraftan Clinton'ın benimsediği ABD'nin şu anki küresel konumunu ittifaklar ve kurumlar üzerinden devam ettirme politikasının halihazırda yükselen bölgesel güçler ve maliyeti göz önüne alındığında ne kadar sürdürülebilir olduğunu zaman gösterecektir.

SETA

SIYASET, EKONOMİ VE TOPLUM ARAŞTIRMALARI VAKFI
FOUNDATION FOR POLITICAL, ECONOMIC AND SOCIAL RESEARCH
مركز الدراسات السياسية والاقتصادية والاجتماعية

www.setav.org | info@setav.org | [@setavakfi](https://twitter.com/setavakfi)

SETA | Ankara

Nenehatun Cd. No: 66 GOP Çankaya
06700 Ankara TÜRKİYE
Tel: +90 312 551 21 00 | Faks: +90 312 551 21 90

SETA | İstanbul

Defterdar Mh. Savaklar Cd. Ayvansaray Kavşağı
No: 41-43 Eyüp İstanbul TÜRKİYE
Tel: +90 212 315 11 00 | Faks: +90 212 315 11 11

SETA | Washington D.C.

1025 Connecticut Avenue, N.W., Suite
1106 Washington D.C. 20036 USA
Tel: 202-223-9885 | Faks: 202-223-6099

SETA | Cairo

21 Fahmi Street Bab al Luq Abdeen
Flat No: 19 Cairo EGYPT
Tel: 00202 279 56866 | 00202 279 56985